Poslovni broj: 163 P-2213/21

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Plemića Borelli 9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sucu toga suda Jadranki Nižić - Peroš, u pravnoj stvari tužitelja 1. Vesna Dobrović-Ivanov, OIB: 79947747229, Zadar, Miroslava Krleže 2 i 2. Sara Kulenović, OIB: 90033603811, Zadar, Don Šime Urlića 3, zastupane po punomoćnici Nataši Lisac, odvjetnici iz Zagreba protiv tuženika Raiffeisenbank Mittlere Südoststeiermark Egen sa sjedištem u Paldau 40, A-8341 Paldau, Republika Austrija, OIB: 25376204437, zastupano po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Remenar & Remenar j.t.d., Zagreb, Gajeva ulica 57, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 25. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljica, zamjenice punomoćnice tužiteljica i punomoćnika tuženika, nakon objave presude 4. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljica koji glasi:

„I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o jednokratnom kreditu broj računa 534.388 kojim tuženik pozajmljuje tužiteljima iznos od 310.000. – EUR na rok od 15 godina uz efektivnu kamatnu stopu od 8,7 % godišnje.

II. Utvrđuje se ništetnim javnobilježnički akt od 01.10.2007., br. OU-948/07 solemniziran po javnom bilježniku Branku Jakiću iz Zagreba.

III. Nalaže se tuženiku trpljenje upisa brisanja upisane hipoteke u korist tuženika na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Zadru i to na odgovarajućem suvlasničkom dijelu nekretnine i to zgrada u Zadru, ulica Frane Petrića broj 1, sagrađena na čest. zem. 2380/16 na kojoj je uspostavljeno vlasništvo posebnog dijela nekretnine i to stan ukupne površine 87,44 m2 koji se sastoji od dvije spavaće sobe i dnevne sobe, te kuhinje s blagovaonicom i nusprostorijama sa zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade u ulici Frane Petrića broj 1 ulaz B, treći kat zgrade na čest. zemlje 2380/16, sve upisano u zk.ul.br. 3, broj poduloška 37, K.O. Zadar, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, uz uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljicama prouzročene parnične troškove zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja pa do isplate sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

II. Dužne su tužiteljice naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 2.000,00 EUR, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zatraženom većem od dosuđenog zahtjev za naknadom troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljice u tužbi podnesenoj 23. studenog 2021. u bitnome navode da su tužitelji, kao zajmoprimici zaključili su s tuženikom, kao zajmodavcem Ugovor o jednokratnom kreditu – broj računa 534.388 kojim tuženik pozajmljuje tužiteljima iznos od 310.000,00 EUR na rok od 15 godina uz efektivnu kamatnu stopu od 8,7 % godišnje. Kao datum zaključenja ugovora na ugovoru stoji 26. rujna 2007. iako je potpisan u isto vrijeme kada je potpisano i očitovanje o zasnivanju založnog prava, a to je 01. listopada 2007. u Zagrebu. Kao osiguranje povrata kredita stranke su ugovorile založno pravo za korist tuženika i to na tri nekretnine: nekretnina upisana u zk.ul. 3, broj uloška 37, K.O. Zadar, nekretnina upisana u zk.ul.br. 190, poduložak 21, K.O. Zadar i nekretnine upisane u zk.ul. 3496 K.O. Pirovac. Ugovor o kreditu te očitovanje u smislu odredbe čl. 314. Zakona o obveznim odnosima i članka 33. St. 2. i 3. Zakona o javnom bilježništvu (NN 77/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09) su ništetni. Predmetnim ugovorima definiran je kreditni odnos stranaka i to za davanje kredita koje se tuženik obvezao dati korisnicima kredita. Predmetni pravni posao Ugovor o kreditu i akt javnog bilježnika su potpisani u Republici Hrvatskoj, očitovanje je sklopljeno pred hrvatskim javnim bilježnikom i ugovorena je, između ostalog, nadležnost suda u Hrvatskoj odnosno u mjestu prebivališta tužitelja. Tuženik kao zadruga s ograničenom poslovnom odgovornošću je obavljao djelatnost bankovnih poslova i to iz djelatnosti kreditnog poslovanja – potrošačkog kreditiranja na području Republike Hrvatske s hrvatskim građanima iako nikada nije osnovao podružnicu sukladno odredbama čl. 612. st. 2. Zakona o trgovačkim društvima (NN 111/93, 34/99, 52/00, 118/03), niti je od Hrvatske narodne banke zatražio odobrenje za rad, odnosno dozvolu za obavljanje djelatnosti bankovnih poslova u Republici Hrvatskoj. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) članak 19.j. izrijekom propisuje da ako je ugovor o kreditu sklopio vjerovnik, odnosno kreditni posrednik koji nema odobrenje za pružanje usluga potrošačkog kreditiranja, odnosno za posredovanje pri potrošačkom kreditiranju, ugovor je ništetan. Za rješavanje spornog pitanja ništetnosti ugovora o kreditu nadležan je sud u Republici Hrvatskoj jer je odredbom iz članka 19.j. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) izrijekom predviđeno da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu tužitelji kao potrošači mogu pokrenuti postupak pred sudom mjesta gdje potrošači imaju prebivalište/boravište, te Zakonom o ništetnosti ugovora o kreditima (NN 72/17) članak 8. stavak 2. propisano je da je za ništetne ugovore u smislu ovog Zakona, isključivo mjerodavno pravo Republike Hrvatske, a sud će po tužbi za utvrđenje ništetnosti ugovora, ne ispitujući postojanje drugim zakonom propisanih pretpostavki o mjerodavnosti prava u odnosu na mjesto sklapanja ugovora, primijeniti ovaj Zakon. Slijedom navedenog, svi pravni poslovi koje je sklopio tuženik kao vjerovnik koji nema niti je ikada imao odobrenje Hrvatske narodne banke za

pružanje usluga potrošačkog kreditiranja su ništetni te ne proizvode pravne učinke, a za utvrđenje ništetnim spornih ugovora nadležan je sud prebivališta tužitelja, te se na donošenje odluke o ništetnosti ugovora o kreditu ima primijeniti hrvatsko pravo. Za sklapanje ugovora o potrošačkom kreditiranju u Republici Hrvatskoj bilo je potrebno ishoditi odobrenje, bez kojega se djelatnost potrošačkog kreditiranja nije ni smjela obavljati. Kako su, unatoč tome, određene pravne i fizičke osobe – u ovom slučaju tuženik obavljale djelatnost potrošačkog kreditiranja bez odobrenja kao zakonske pretpostavke zakonitog obavljanja te djelatnosti, iz takvog djelovanja nisu za njih mogla nastati legitimna očekivanja koja bi se sastojala u punom obimu obestinjenja i zaštite njihovih tražbina iz sklopljenih ugovora o potrošačkom kreditu u sudskim postupcima. Kogentnom normom Zakona o bankama u čl. 5. izrijekom je navedeno da bankovne usluge smiju pružati samo osobe koje su izrijekom navedene u članku 4. Zakona o bankama i koje imaju dozvolu Hrvatske narodne banke, koju dozvolu tuženik u vrijeme sklapanja spornih pravnih poslova nije imao niti je ikada naknadno zatražio. Obrasci ugovora o kreditu sastavljenog na njemačkom i hrvatskom jeziku su potpisani u Republici Hrvatskoj, te je odmah temeljem istih sastavljen i javnobilježnički akt kod javnog bilježnika u Republici Hrvatskoj, nakon čega je i uknjiženo založno pravo. Svi navedeni pravni poslovi zaključeni su na području Republike Hrvatske. Tužiteljica pod 1. da nikada nije bila u Austriji radi zaključenja Ugovora o kreditu. Tužiteljica pod 2. da je otišla u Austriju po novac jer je dogovorena djelomična isplata u gotovini, a ostatak je išao izravno na zatvaranje kredita u ostalim bankama. Člankom 4. – Klauzula o promjenjivosti kamatne stope ugovoreno je da vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete iz ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama na tržištu kapitala ili ekonomskim prilikama zajmoprimca. Tuženik je povrijedio prava tužiteljica kao potrošača na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe kojim je tuženiku omogućeno da jednostrano mijenja kamatnu stopu. Ugovaranje kamatne stope na način da je tuženik po svom nahođenju i bez suglasnosti tužiteljica mogao mijenjati visinu kamatne stope prouzročilo je znatnu neravnotežu u međusobnim pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljica. Budući da ugovorna kamata predstavlja naknadu za korištenje sredstava, sukladno čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 – ZOO) mora biti određena ili odrediva. Budući da ugovorena kamatna stopa nije bila određena ni odrediva, odredba o njenoj promjenjivosti prema nahođenju banke je ništetna. Člankom 1021. ZOO-a propisano je: Ugovorom o kreditu banke se obvezuju korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Dakle, kredit je naplatni pravni posao, a kamate predstavljaju cijenu. Ako je odredba kojom se regulira kamatna stopa ništetna, ugovor o kreditu nema cijenu odnosno nema bitni element ugovora o kreditu što znači da je cijeli ugovor ništetan.Cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavlja zavaravajuću poslovnu praksu. Tužiteljice su morale potpisati ugovor o kreditu točno onako kako ga je sastavio tuženik, a koji im je dan na potpis na prethodno otisnutom obrascu što znači da nisu niti imale priliku pregovarati o pojedinim odredbama ugovora. Nadalje, tužiteljicama je naplaćena visoka ulazna naknada, točnije iznos od 6.200 EUR za jednokratne troškove obrade i iznos od 2.480 EUR za jednokratnu nagradu, a za što im nije pojašnjeno što točno plaćaju tim novcem niti je

tuženik imao opravdanje naplatiti toliki trošak. Uz sve gore navedeno sud će i sam uočiti da je ugovor o kreditu u potpunosti nerazumljiv za prosječnog čovjeka. Ugovor je dvojezičan no, međutim, namjena kredita uopće nije prevedena, a dio o načinu izmjene kamatne stope je nerazumljiv. U vrijeme podizanja ovog kredita tužiteljice nisu imale kreditnu sposobnost za ishođenje takvog kredita u nekoj od banaka koje su poslovale u Republici Hrvatskoj. Modus operandi tuženika kao i sličnih zadruga bio je da kredite plasiraju upravo takvim osobama za koje su znali da nisu u mogućnosti ishoditi kredit u jednoj od banaka u RH, a što je također, sukladno europsko pravnoj stečevini, jedan od uzroka ništetnosti ugovora o kreditu. Kako predmetni ništetni Ugovor o jednokratnom kreditu nema nikakvog pravnog učinka, sa djelovanjem ex tunc i erga omnes, odnosno po sili zakona se poništava. Samim time je ništetan i javnobilježnički akt – Očitovanje o osiguranju novčane tražbine dano pred javnim bilježnikom Brankom Jakićem, posl.br. OU-948/07, kao i provedeni upis založnog prava bez valjane pravne osnove na nekretninama iz točke II ove tužbe slijedom čega je cjelokupni postupak provedenih upisa u zemljišne knjige temeljem ništetnih ugovora – ništetan. Napominje da se radi o potrošačkom kreditu te da tužiteljice nisu bile upoznate za Općim uvjetima poslovanja tuženika i da nikada nisu vodile pregovore oko odredbi ugovora o kreditu jer im je tuženik sastavio obrazac i dao im na potpis.

2. U odgovoru na tužbu od dana 6. prosinca 2021. tuženik u bitnome u cijelosti poriče i osporava sve navode iz tužbe, protivi se tužbenom zahtjevu i zahtjevu za naknadu troškova postupka u cijelosti. Ističe prigovor primjene hrvatskog prava i navodi da točka 20. Općih uvjeta poslovanja, koji su sastavni dio ugovora, propisuje primjenu austrijskog prava na sve pravne odnose stranaka. Ističe da se cjelokupna obrada kredita, provjera boniteta i isplata sredstava odvijala u Republici Austriji preko austrijske kreditne institucije. Čak i u slučaju distancijskog sklapanja ugovora, prema odredbi članka 252. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima postoji neoboriva presumpcija da je ugovor sklopljen u mjestu sjedišta ponuditelja, odnosno u Austriji. U Republici Hrvatskoj je potpisano samo javnobilježničko Očitovanje o zasnivanju založnog prava koje je jednostrani akt primatelja kredita i za koje prisutnost tuženika nije bila potrebna. Tuženik navodi da se predmetni ugovor ne može utvrditi ništetnim primjenom Zakona o potrošačkom kreditiranju jer se taj zakon ne primjenjuje na ugovore sklopljene prije 1. siječnja 2010. godine. Također, članak 19.j Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju stupio je na snagu 30. rujna 2015. godine i zbog načela zabrane retroaktivnosti ne može se primijeniti na ugovor iz 2007. godine. Tuženik ističe da nije vjerovnik u smislu tog zakona jer posluje na području Austrije, a članak 19.j se ne primjenjuje na subjekte koji ne moraju imati odobrenje Hrvatske narodne banke budući da tuženik ima koncesiju i ovlaštenje svoje matične regulatorne institucije (FMA). Dodatno, zakon se izričito ne primjenjuje na ugovore čiji iznos prelazi 1.000.000,00 kuna, a nominalna glavnica u ovom slučaju iznosi 2.325.000,00 kuna. Iz svrhe kredita proizlazi da tužiteljice nisu potrošači jer je kredit podignut u poslovne svrhe za kupnju robe za drogeriju. Poziva se i na stajalište Vrhovnog suda i presudu Suda EU u predmetu C-630/17 prema kojima su nacionalni propisi koji propisuju retroaktivnu ništetnost protivni pravu Europske unije. U odnosu na Zakon o obveznim odnosima, tuženik navodi da su prema Zakonu o deviznom poslovanju građani smjeli sklapati kreditne poslove s nerezidentima i zaduživati se u inozemstvu, što potvrđuju i službena mišljenja Hrvatske narodne banke. Sukladno

članku 322. stavku 2. Zakona o obveznim odnosima, ugovor je valjan ako je sklapanje zabranjeno samo jednoj strani, a strana koja je povrijedila zabranu snosit će zakonske posljedice, što znači da nedostatak odobrenja HNB-a ne povlači ništetnost ugovora. Ističe da je pozivanje tužiteljica na ništetnost protivno načelu savjesnosti i poštenja jer su primile i u cijelosti iskoristile cjelokupan iznos kredita, a prigovore o nepoštenosti ugovornih odredbi iznose tek u parnici. Odredbe o kamatnoj stopi su jasne i razumljive, a promjenjivost kamatne stope bila je vezana uz objektivni kriterij i tromjesečni EURIBOR, što je uobičajeno u poslovanju banaka. Konačno, tuženik prigovara zahtjevu za utvrđenje ništetnosti javnobilježničkog akta i navodi da je Očitovanje jednostrani pravni posao u kojemu tuženik uopće nije potpisnik. To je javna isprava sastavljena u potpunosti u skladu sa Zakonom o javnom bilježništvu koja ispunjava sve pretpostavke valjanosti ovršne isprave iz članka 54. stavka 1. tog zakona. Zaključno navodi da su tužiteljice prilikom pokretanja ovog postupka bile vođene jedinim motivom da spriječe tuženika u ostvarivanju prava na prisilnu naplatu duga u već pokrenutim ovršnim postupcima pred Općinskim sudom u Zadru i Općinskim sudom u Šibeniku.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao Očitovanje javnog bilježnika Branka Jakića od dana 1. listopada 2007. godine, posl. broj OU-948/07 (l.s.7-11), Ugovor o kreditu br. računa 534.388 od dana 26. rujna 2007. sa prilozima, dalje Ugovor o kreditu (l.s.12-28, 112-), Opće uvjete poslovanja tuženika važeći u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu (verzija 2003. godine) s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik (preslika) (l.s.55-74), Ugovor o cesiji prava iz osiguranja života (preslika) (l.s.112-114), Izjavu Sare Livaić od 10. rujna 2007. da iznajmljuje za 700,00 EUR mjesečno stan u ul. Franje Petrića 1., na čest.zem. 2380/16 k.o. Zadar (l.s.115), Obrazac IP– podaci o plaći za Livaić Saru za 2007. godinu, platnu listu za Livaić Saru za mjesec ožujak - lipanj 2007., obrtnicu za ASSISI- agencije za promet nekretninama (preslika), Rješenje Ureda državne uprave u Zadarskoj županiji, Službe za gospodarstvo, KLASA: UP/I-311-01/05-01/2018, URBROJ: 2198-03-01-05-4, Rješenje o upisu o obrtni registar Županije Zadarsko-Kninske, Ureda za gospodarstvo, KLASA: UP-I-034-01/96-01/809, URBROJ: 2198-02-1-97-2 o upisu trgovačkog obrta SARA u obrtni registar (l.s.116-129), platne liste Vesne Dobrović Ivanov za mjesec lipanj - kolovoz 2007. godine, Obrazac IP– podaci o plaći za I-Tužitelja za 2007. godinu (l.s.124- 129), Izjavu Vesne Dobrović Ivanov od dana 10. rujna 2007. o dodatnim primanjima u iznosu od 32.400,00 EUR godišnje temeljem iznajmljivanja dva stana (l.s.130), Izjavu Sare Livaić od dana 19.10.2016. godine i 10. veljače 2017. godine (l.s.177-178), Listu koncesija sa službenih web stranica austrijske Agencije za nadzor financijskih tržišta („FMA“) s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik, Dopis FMA od dana 29. svibnja 2019. godine s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik, Rješenje FMA poslovni broj:29 1699/3-FMA-1/2/03 od dana 3. srpnja 2003. godine s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik (l.s.180-197), Mišljenje Hrvatske narodne banke, Sektora bonitetne regulative i supervizije Ur. broj:500/2013-1232/1-VFR-ŽJ od dana 09. listopada 2013. godine i Mišljenje Hrvatske narodne banke broj: 416-810/10-06-2013/JM-MK od dana 21. lipnja 2013. godine i Mišljenje Hrvatske narodne banke, Sektora bonitetne regulative i supervizije Ur. broj:500/2014-1791/1-VFR-ŽJ od dana 25. studenog 2014. godine (l.s.199-208), rješenje o odgodi ovrhe broj Ovr-412/2020 od dana 8. studenog 2022. (l.s.245), rješenje broj Gž Ovr-331/2022 od dana 21.

prosinca 2022. (l.s.250), prijedlog tužiteljica za odgodom ovrhe od 25. travnja 2024. (l.s.413) potvrde tuženika o isplati s ovjerenim prijevodom od (l.s.603, 718-731), potvrde ZABA i Diners o zatvaranju kredita odnosno dugovanja (l.s.604-606), ovjereni prijevod potvrda o isplati (l.s.720-731) i saslušane su tužiteljice.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

5. Predmet ovog spora je zahtjev tužiteljica za utvrđenje ništetnosti Ugovora o jednokratnom kreditu broj računa 534.388 i pripadajućeg javnobilježničkog akta solemniziranog pod posl. broj OU-948/07. Nastavno na utvrđenje ništetnosti osnovnih pravnih poslova, tužbenim zahtjevom traži se brisanje založnog prava (hipoteke) upisanog na nekretninama tužiteljica u k.o. Zadar.

6. Među strankama u ovom postupku nije sporno da su tužiteljice kao zajmoprimci s tuženikom kao zajmodavcem zaključile Ugovor o jednokratnom kreditu. Nije sporno da je tim ugovorom odobren iznos kredita od 310.000,00 EUR uz ugovoreni rok otplate od 15 godina i definiranu kamatnu stopu od 8,7%. Također, među strankama je nesporno da su tužiteljice u Republici Hrvatskoj, u uredu javnog bilježnika u Zagrebu, potpisale sporazume radi osiguranja te novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama. Iz dokumentacije u spisu i utvrđenja suda također nije sporno da je tužiteljicama kredit od strane davatelja u cijelosti isplaćen, odnosno da im je stavljen na raspolaganje ugovoreni iznos umanjen za naknadu za obradu kredita, ulaznu naknadu i završne troškove. Konačno, među strankama nije sporno da tuženik u vrijeme sklapanja posla nije imao odobrenje Hrvatske narodne banke za rad u Republici Hrvatskoj, niti je ikada podnio takav zahtjev.

7. Među strankama je prvenstveno sporno jesu li predmetni Ugovor o kreditu i javnobilježnički akt (Očitovanje) ništetni. Tužiteljice temelje svoj zahtjev na tvrdnji da tuženik u vrijeme odobrenja kredita nije imao odobrenje Hrvatske narodne banke za obavljanje poslova kreditiranja na teritoriju Republike Hrvatske, što smatraju protivnim prisilnim propisima. S druge strane, tuženik to osporava i tvrdi da mu takvo odobrenje nije bilo potrebno jer je strana financijska institucija koja posluje prema austrijskim propisima. Nadalje, sporno je primjenjuje li se Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u RH s neovlaštenim vjerovnikom na ovu konkretnu pravnu situaciju. Vezano uz to, stranke se spore i oko mjesta sklapanja ugovora i mjerodavnog prava, odnosno je li ugovor sklopljen na području Republike Hrvatske ili Republike Austrije te treba li sud primijeniti hrvatsko ili austrijsko pravo. Konačno, među strankama je sporan i pravni status tužiteljica. Dok se tužiteljice pozivaju na povredu prava potrošača zbog nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj promjeni kamatne stope, tuženik izričito osporava da su one potrošači, navodeći da je kredit podignut u poslovne svrhe za kupnju robe za drogeriju te da iznos kredita prelazi zakonski limit za potrošačko kreditiranje.

8. Temeljem dokumentacije u spisu utvrđeno je slijedeće činjenično stanje:

- prema čl. Z20. Općih uvjeta poslovanja tuženika važećih u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu (verzija 2003. godine) s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik (preslika) (l.s.57), na sve pravne odnose tuženika primjenjuje se austrijsko pravo,

- iz Ugovora o kreditu br. računa 534.388 od dana 26. rujna 2007. (l.s.12-15), slijedi da su isti potpisale tužiteljice pod 1. i 2. u Austriji te da je potpis tužiteljice pod 1. Vesne Dobrović Ivanov (l.s.15) istovjetan potpisu tužiteljice pod 1. na punomoći od 16. studenog 2021 (l.s.29) te na osobnoj iskaznici (l.s.869), stoga nisu osnovani navodi tužiteljice pod 1. da je Ugovor potpisala u Zagrebu jer tako ne proizlazi iz dostavljene dokumentacije odnosno sadržaja Ugovora o kreditu,

- da je ugovorena ulazna naknada u iznosu od 6.200,00 EUR za jednokratne troškove obrade i iznos od 2.480,00 EUR za jednokratnu nagradu (l.s.12),

- da iz odredbe B4 predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi da vjerovnik ima pravo promijeniti uvjete i ugovora u skladu s novčanim i kreditnim prilikama ili prilikama na tržištu kapitala, ili ekonomskim prilikama zajmoprimca. Kod korisnika dolazi do prilagođavanja smanjenjem ili povećanjem uvijek početkom tromjesečja u skladu s razvojem srednje vrijednosti ukupne dobiti na tržištu vrijednosnih papira i prema tromjesečnom EURIBOR-u sa srednjeg mjeseca u tromjesečju, a nakon što je provedena posljednja prilagodba na srednji mjesec posljednjeg tromjesečja. Promjene ispod 0,25 % bodova ne provode se. Na 1/8 % bodova iznos se trgovački zaokružuje,

- da su čl. C Ugovora u kreditu zajmoprimci upućeni na trenutno važeću verziju Općih uvjeta poslovanja tuženika, čije tumačenje su zajmoprimci (tužiteljice) potvrdile.

9. Tužiteljica pod 1. Vesna Dobrović-Ivanov u svom iskazu navodi da je sve poslove oko realizacije i podizanja kredita obavljala njezina kći, dok je ona samo došla kod javnog bilježnika u Zagreb potpisati predočenu dokumentaciju. Potvrđuje da joj je u javnobilježničkom uredu pročitan dvojezični ugovor te je znala iznos kredita i da će založno pravo biti upisano na njezinim nekretninama, ali se ne sjeća jesu li joj spomenuti visina i promjenjivost kamatne stope. Ističe da prilikom potpisivanja nije bila svjesna mogućnosti promjene kamatne stope niti joj je kći to spomenula, te dodaje da im se žurilo i da joj je bilo jedino bitno dobiti kredit. Iznose ulazne naknade i troškova kredita uočila je tek prilikom isplate sredstava. Navodi da joj Opći uvjeti poslovanja nisu bili uručeni te smatra da kredit nije isplaćen u cijelosti jer su umjesto ugovorenih 310.000,00 eura dobili oko 270.000,00 eura, dok točan iznos koji je vratila ne zna. Da u hrvatskim bankama nisu imale kreditnu sposobnost zbog čega su prihvatile ponudu strane banke, vjerujući da imaju stabilna primanja. Tvrdi da nije imala mogućnost pregovarati o ugovornim odredbama jer je sve vodila njezina kći, a samim kreditom su reprogramirale postojeće stambene kredite i zatvorile dugove po Diners kartici kako bi im bilo lakše. Ne zna što je EURIBOR niti je taj termin vidjela u ugovoru. Kredit da je podignut na rok od 15 godina uz mjesečni anuitet od 3.200,00 eura, ali navodi da ne zna koliki je bio ukupni iznos tog financijskog obvezivanja niti je u ugovoru vidjela stavku o ukupnom iznosu za plaćanje.

9.1. Saslušana kao stranka, tužiteljica pod 2. Sara Kulenović u svom iskazu navodi da se u javnosti govorilo o mogućnosti podizanja povoljnih kredita s niskim kamatnim stopama u Republici Austriji. Budući da je u to vrijeme imala tri aktivna kredita u hrvatskim bankama i druga dugovanja koja je željela zatvoriti nakon smrti supruga, odlučila se za realizaciju spornog kredita. Posao je pokrenut na preporuku Snježane Kos i Dragane Colina, predstavljene kao direktorice austrijske banke, koje su joj preporučile ovaj aranžman. Znala je da podiže iznos od 310.000,00 EUR na rok od 15

godina uz obvezu vraćanja ukupno 534.000,00 EUR, no navodi da ugovor u dijelu koji se odnosi na kamatnu stopu uopće nije čitala. Tvrdi kako joj je usmeno rečeno da kamatna stopa iznosi fiksnih 4% do 5% te da nigdje u ugovoru nije vidjela oznaku promjenjivosti. S odredbama austrijskog prava nije bila upoznata. Cjelokupan posao dogovaran je telefonski, a ona je sama otišla u Austriju preuzeti novac, dok njezina majka nikada nije bila u Austriji radi ovog posla. Nadalje ističe da se javnom bilježniku prilikom solemnizacije ugovora u Republici Hrvatskoj žurilo pa im nije objasnio ugovorne odredbe. Njezina majka je tada pitala bilježnika zašto potpisuje dokumente na kojima je kao mjesto sklapanja navedena Austrija, na što je on odgovorio da je to u redu. Prije same isplate nije znala za postojanje ulaznih naknada i popratnih troškova obrade duga. Dragani Colina je na ruke isplatila iznos od 31.000,00 EUR, za koji joj je rečeno da predstavlja trošak obrade kredita u visini od 10% ukupnog iznosa. Visinu ugovorene promjenjive kamatne stope od 8,75% uočila je tek godinu dana nakon potpisivanja, kada su ugovor čitale kod kuće. Kredit je djelomično reprogramiran nakon jedne do dvije godine, kada su prodajom kuće odjednom uplatile 90.000,00 EUR. Tuženik im je 2016. godine ponudio zatvaranje cjelokupnog kredita uz uplatu dodatnih 150.000,00 EUR, no tužiteljice su to odbile jer su tražile brisanje zaloga samo s jedne nekretnine. Smatra da su do sada otplatile oko 200.000,00 EUR te da je preostali dug otprilike 70.000,00 EUR, iako su hipoteke na nekretninama u Pirovcu i Zadru i dalje aktivne. Prilikom predočenja isplatnice sa spisa, potvrdila je vjerodostojnost donjeg potpisa, dok je gornji potpis izričito osporila tvrdeći da nije njezin. U pogledu poslovne i kreditne sposobnosti, potvrdila je da su za potrebe odobrenja kredita dostavile svu traženu dokumentaciju (BON-1 i BON-2). Priznala je da je na inzistiranje Dragane Colina za potrebe banke potpisala izjavu o iznajmljivanju stana u Zadru u poslovne svrhe, iako ta tvrdnja nije bila točna. U 2007. godini nije znala značenje pojma EURIBOR; tada je radila u parfumeriji i studirala pravo, a ujedno je od 2003./2004. godine bila upisana kao vlasnica agencije za promet nekretninama koja nije radila cijelo vrijeme. Zbog teške obiteljske situacije nije provjeravala uvjete niti visinu kamatnih stopa u hrvatskim bankama. Rate kredita u Austriju slala je redovito, bez zaprimanja obavijesti o promjenama iznosa anuiteta.

9.2. Ocjenjujući iskaz tužiteljice Vesne Dobrović-Ivanov, ovaj sud nalazi da navodi kako je cjelokupni proces realizacije i podizanja kredita prepustila svojoj kćeri , dok je njezina uloga bila isključivo formalno potpisivanje ugovorne dokumentacije i instrumenata osiguranja pred javnim bilježnikom. Iako tvrdi da je motiv podizanja kredita bio reprogramiranje postojećih stambenih obveza i zatvaranje privatnih dugovanja po karticama, takvi navodi nemaju uporišta u formalno-pravnom okviru koji je stvoren prema tuženiku radi odobrenja kredita. Nadalje, iz iskaza tužiteljice Sare Kulenović, proizlazi da je bila u potpunosti svjesna visine podignutog kredita te je priznala da je na inzistiranje posrednika, potpisala službenu izjavu o iznajmljivanju stana u Zadru u poslovne svrhe (l.s.115), kao što je potpisala i njezina majka (l.s.130), a koja je dostavljena banci radi ocjene boniteta i odobrenja kredita. Također, iz obrtnog registra je utvrđeno da je tužiteljica pod 2. u vrijeme podizanja kredita bila registrirana kao vlasnica agencije za promet nekretninama. Suprotno tvrdnjama tužiteljica da se u konkretnom slučaju radi o potrošačkom kreditu, ovaj sud takve navode nalazi potpuno neosnovanima. Tužiteljice nisu osporile da je prilikom ugovaranja kredita kao namjena predmetnog kredita bila navedena kupnja robe za drogeriju, odnosno plasman u poslovne svrhe pa se stoga tužiteljice sukladno pravu EU i presudi suda EU C-630/17 od dana 14. veljače 2019. ne smatraju potrošačima.

10. Ovome sudu nije sporno, a kako proizlazi iz dokumentacije u spisu, da je tužiteljicama temeljem Ugovora o kreditu, kredit od strane davatelja u cijelosti isplaćen, odnosno da im je isplaćen ugovoreni iznos, umanjen za obradu kredita i ulaznu naknadu te troškove po završnom terminu dok ovaj sud navode tužiteljica da im je isplaćen iznos od 270.000,00 EUR nije našao osnovanima.

11. Uvidom u dokumentaciju u spisu i to Ugovor o jednokratnom kreditu sa potvrdama o isplatama kredita, proizlazi da je temeljem Ugovora o kreditu tužiteljicama isplaćen iznos od 310.000,00 EUR, umanjen za naknadu za obradu kredita (2.480,00 EUR) i ulaznu naknadu (6.200,00 EUR) te troškove po završnom terminu, kako je izričito ugovoreno u točki A Ugovora o kreditu (l.s.12) te da je isplaćen od strane tuženika na račun Sare Livaić u Societe Generale – Splitsku banku iznos od 67.970,00 EUR dana 2. listopada 2007. (l.s.722), isplatom na račun Vesne Dobrović Ivanov u Zagrebačkoj banci iznos od 103.830,00 EUR dana 2. listopada 2007. (l.s.723), isplatom Sari Livaić 15.500,00 EUR te 67.730,00 EUR (l.s.726-728), isplatom na račun Sare Livaić u Zagrebačkoj banci iznos od 45.410,00 EUR dana 2. listopada 2007. (l.s.730), ukupno 300.440,00 EUR.

11.1. U odnosu na navode tužiteljica kojima ističu ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope, kao i ugovaranje nepoštenih uvjeta i visokih ulaznih naknada, ovaj sud nalazi da isti nisu osnovani. Naime, budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da se radi o ugovoru o kreditu sklopljenom u poslovne svrhe (kupnja robe za drogeriju) uz iznos koji znatno premašuje zakonske pragove za potrošačko kreditiranje prema kasnijim odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, na ovaj se pravni odnos ne primjenjuju odredbe o zaštiti potrošača, niti se odredbe o kamatnoj stopi mogu pobijati kroz institut nepoštenih ugovornih odredbi namijenjen isključivo potrošačima. S obzirom na opća pravila Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 – dalje:ZOO), ugovorena kamatna stopa i njezina promjenjivost bili su vezani uz objektivne ekonomske parametre i kretanja na tržištu kapitala (EURIBOR), čime su kamate bile odredive u smislu odredbi ZOO-a. Također, u pogledu naplaćenih ulaznih naknada i troškova obrade kredita (u iznosu od 6.200,00 EUR i 2.480,00 EUR), iz samog Ugovora o kreditu (točka A) proizlazi da su iste bile izričito ugovorene i prihvaćene od strane zajmoprimaca prilikom sklapanja posla, te kao takve predstavljaju troškove odobrenja i obrade poslovanja koji nisu protivni prisilnim propisima niti načelu savjesnosti i poštenja.

11.3. Formulirana odredba o načinu formiranja promjenjive kamatne stope iz B4 Ugovora o kreditu, čak ukoliko bi bila ništetna zbog neravnopravnosti stranaka, sama po sebi ne dovodi do ništetnosti Ugovora o kreditu niti pojedine njegove odredbe kao niti javnobilježničkog akta. Naime, davanje mogućnosti pružatelju usluge da jednostrano izmijeni ugovor pogledu načina izmjene promjenjive kamatne stope jer drugi uvjeti nisu mijenjani uz nastupanje razloga određenih ugovorom, odnosno odredbom B4 Ugovora o kreditu ne dovodi do neravnopravnosti stranaka. Tužitelji su prihvatili kamatnu stopu koja je bila uočljivo, jasno i razumljivo određena odredbom A Ugovora o kreditu, a prilagođavanje EURIBOR-u na spomenuti način odredbom B4 predstavlja samo njezin ugovoreni korektiv, uz ostvarenje nekog od jasno navedenih razloga odnosno uvjeta prema odredbi B4 Ugovora.

12. Nije sporno da tuženik nije imao odobrenje HNB za rad u Republici Hrvatskoj niti je ikada podnio takav zahtjev. Među strankama je sporno da li su isprave iz izreke ove presude valjane jer se tužitelji u činjeničnim navodima tužbe pozivaju na činjenicu da tuženik u vrijeme odobrenja kredita nije imao odobrenje Hrvatske narodne banke za obavljanje poslova kreditiranja na teritoriju Republike Hrvatske, a što da je u suprotnosti s prisilnim propisima, te je stoga Ugovor o kreditu ništetan pravni poslao. Također je sporno da li se Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljeni u RH s neovlaštenim vjerovnikom ("Narodne novine" broj 72/17 – u nastavku: Zakon o ništetnosti) primjenjuje na konkretnu pravnu situaciju. Također je sporno da li je ugovor o kreditu sklopljen na području Republike Hrvatske ili Republike Austrije te koje je pravo mjerodavno.

13. Iz ugovora o kreditu slijedi da je sastavljen na području Republike Austrije gdje su i ispitani uvjeti za odobrenje kredita tužiteljima. Međutim, sve da i podatak o mjestu zaključenja ugovora nije istinit već da su ugovori zaključeni u Republici Hrvatskoj valja reći da prema čl. 84. Zakona o kreditnim institucijama (NN 159/13, 19/15 i 102/15 – dalje u tekstu: ZKI) kreditna institucija iz druge države članice može pod uvjetima određenim ovim zakonom osnivati podružnicu u Republici Hrvatskoj i preko nje pružati uzajamno priznate usluge koja je ovlaštena pružati u matičnoj državi članici. Također pod stanovitim uvjetima može te usluge privremeno pružati i neposredno na području Republike Hrvatske. Pod pojmom države članice misli se na države članice Europske unije kako je regulirano čl. 4. st. 1. toč. 4.4. Uredbe (EU-575/2013). Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZKI kreditna institucija iz druge države članice ili financijska institucija iz čl. 84. može početi pružati uzajamno priznate usluge na području Republike Hrvatske od dana kada Hrvatska narodna banka primi obavijest o tome uključujući popis usluga koje namjerava pružati na području Republike Hrvatske.

14. Tuženik kao kreditna institucija iz druge države članice može na području Republike Hrvatske prema danas važećim propisima neposredno pružati financijske usluge, a jedini uvjet tome jest da dostavi obavijest Hrvatskoj narodnoj banci. Uvjet je obavijest i nije potrebno odobrenje za rad u Republici Hrvatskoj. Ove odredbe su stupile na snagu časom pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji dana 1. srpnja 2013. Do tada su odnosu na tuženika bili na snazi propisi o osnutku podružnica kreditnih institucija iz trećih država. Prema čl. 89. ZKI kreditne institucije iz treće države mogu na području Republike Hrvatske pružati bankovne i financijske usluge samo preko podružnice i to pod uvjetom da je te usluge ovlaštena pružati u toj državi. Kreditna institucija iz treće zemlje dužna je za to dobiti odobrenje Hrvatske narodne banke.

15. Prema odredbi čl. 322. st. 1. i 2. ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

16. U predmetnom slučaju to što je zaključenje predmetnog ugovora o zajmu bilo zabranjeno tuženiku ne znači da je predmetni ugovor o kreditu ništetan. Tužitelji su

fizičke osobe i državljani Republike Hrvatske i glede njih u zakonskim ili podzakonskim aktima nema nikakve zabrane ili nekih posebnih uvjeta za zaključenje predmetnog ugovora na području Republike Hrvatske. Ako je tuženik i pružao financijske usluge neposredno na području Republike Hrvatske može za njega imati stanovite posljedice o kojima odlučuje HNB, a koje su propisane ZKI, ali upravo temeljem čl. 322. st. 2. ZOO to ne povlači ništetnost predmetnog ugovora. Čak i u najpovoljnijem slučaju za tužitelje da je ugovor zaključen u RH njihov zahtjev ne bi bio osnovan. Tim prije ne bi bio osnovan ukoliko je ugovor zaključen u Republici Austriji jer u tom slučaju nema nikakvog razloga, čak ga ni tužitelji ne navode, zbog kojeg bi predmetni ugovor o kreditu bio ništetan. Stoga je u konkretnom slučaju nebitno da li je ugovor zaključen u Republici Hrvatskoj ili u Republici Austriji i s ovog pravnog stajališta nije ništetan. Nastavno, činjenica što je Očitovanje potpisano u Zagrebu, ne znači da je riječ o pravnom poslu koji je zaključen na području Republike Hrvatske.

17. Naime, prema recentnoj sudskoj praksi, solemnizacija ugovora u Republici Hrvatskoj ne smatra se sklapanjem pravnog posla u Republici Hrvatskoj jer se navedenom solemnizacijom dodatno osnažuje pravni odnos između dužnika i vjerovnika u Republici Hrvatskoj, kojim se omogućuje poduzimanje pravnih radnji vjerovniku radi zaštite njegovih prava u svezi eventualnog neispunjenja osnovnog pravnog posla. Valja reći da je za obavljanje poslova suprotno odredbama Zakona o bankama, a čije su odredbe javno-pravnog karaktera i imaju obvezni učinak za sve koji posluju na financijskom tržištu, odnosno obavljanje bankovnih usluga protivno zabrani iz čl. 5. ZB kao sankcija propisana novčana kazna, a ne ništetnost ugovora o kreditu. Odredbom čl. 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Narodne novine, 53/91, 88/01 i 101/17, dalje ZRSZ) propisano je da je za ugovor mjerodavno pravo što su ga izabrale ugovorne strane ako tim Zakonom ili međunarodnim ugovorom nije drugačije određeno.

18. Iz činjeničnog supstrata tužbe proizlazi da se teza tužitelja ogleda u tome što isti tvrde kako tuženik nije imao odobrenje nadležne institucije za obavljanje bankarskih poslova u Republici Hrvatskoj pa da bi iz tog razloga ugovor o kreditu bio ništetan. Međutim, prema paragrafu 100. st. 1. Zakona o bankarstvu Republike Austrije slijedi da onaj tko obavlja bankovne poslove, bez za to potrebnog ovlaštenja, nema pravo na potraživanje svih naknada koje su povezane s ovim poslovima, a naročito na kamate i provizije. Pravna valjanost ugovora koji su povezani s ovim poslovima ne povlači za sobom pravnu nevaljanost bankovnog posla. Prema tome, nepostojeća koncesija nema učinka na pravnu valjanost bankovnog posla pa time ni na Ugovor ni po materijalnom pravu Republike Austrije.

19. Nadalje, kako proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda posl. broj Rev 1564/2018-2 od 9. listopada 2019. u odnosu na prigovor ništetnosti ugovora o kreditu pozivom na Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom, u kojem je u čl. 3. st. 1. propisano da su ugovori o kreditu s međunarodnim obilježjem sklopljeni u Republici Hrvatskoj između dužnika s neovlaštenim vjerovnikom ništetni te da je sukladno čl. 4. Zakona i javnobilježnički akt sklopljen na osnovu ili u vezi s ništetnim ugovorom ništetan, valja odgovoriti da je u presudi Europskog suda (suda EU u predmetu C-630/17 Anica Milivojević protiv Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg- Wolfsberg eGEN od 14. veljače

2019. odlučeno da je takav propis države članice protivan čl. 56. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU). Naime, u toj odluci presuđeno je da čl. 56. UFEU treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, učinak kojeg je među ostalim to da su ugovori o kreditu i na njima utemeljeni pravni poslovi sklopljeni na državnom području te države članice između dužnika i vjerovnika s poslovnim nastanom u drugoj državi članici, koji ne raspolažu odobrenjem koji nadležna tijela prve države članice izdaju za obavljanje njihove djelatnosti na njezinu državnom području ništetni od dana svojeg sklapanja, čak i ako su bili sklopljeni prije stupanja na snagu navedenog propisa. Navedena interpretativna presuda djeluje prema svima, što znači da je ona pravno obvezujuća kako za sud u kojem je postavljeno prethodno pitanje, a tako i za ostale nacionalne sudove koji su dužni primijeniti pravno shvaćanje iz presude Europskog suda u postupcima koji se vode pred nacionalnim sudovima.

20. Dakle, ne može se više govoriti o tome da bi predmetni Ugovori o jednokratnom kreditu bili ništetni zbog toga što su sklopljeni u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom, pri čemu valja imati na umu i to da je ugovor od strane vjerovnika ispunjen, a zabrana se odnosila samo na jednu ugovornu stranu.

21. Zaključno, predmetni Ugovor o jednokratnom kreditu nije ništetan zbog toga što ne postoje razlozi ništetnosti iz čl. 322. st. 1. ZOO, budući da sklapanje ugovora nije bilo dopušteno samo jednoj strani, kao i to da je ugovor od strane tuženika kao davatelja kredita u cijelosti ispunjen. Za primjenu posebnog režima iz čl. 19. Zakon o potrošačkom kreditiranju odlučno je da je riječ o ugovoru o potrošačkom kreditu. Kako je u ovom postupku utvrđeno da je kredit bio namijenjen poslovnoj svrsi, taj se režim na predmetni odnos ne primjenjuje. Sama okolnost da tuženik nije imao odobrenje Hrvatske narodne banke ne dovodi sama po sebi do ništetnosti ugovora, jer je ništetnost propisana za slučaj ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenog od osobe bez potrebnog odobrenja za pružanje usluga potrošačkog kreditiranja. Nadalje, činjenica da je javnobilježnički akt solemniziran u Republici Hrvatskoj ne znači sama po sebi da je ugovor sklopljen u Republici Hrvatskoj. Konačno, i kada bi odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi bila dvojbena, to ne bi automatski dovelo do ništetnosti cijelog ugovora, nego bi se moralo ocijeniti može li ugovor opstati bez te odredbe.

21.1. Kako glavni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditu nije osnovan, neosnovani su i posljedični (akcesorni) zahtjevi koji se tiču utvrđenja ništetnosti javnobilježničkog akta te brisanja založnog prava

22. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

23. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. st. 1. ZPP-a, pa je tako tuženiku valjalo priznati trošak na ime zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika, obračunat prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, dalje: Tarifa) i to za sastav odgovora na tužbu od 06. prosinca 2021. 200,00 EUR (Tbr.8.1.), sastav podneska od 31. listopada 2022. 50,00 EUR (Tbr.8.1.), pristup od 20. ožujka 2023., 1. listopada 2025., svako po 200,00 EUR (Tbr.9.1.), sastav podnesaka od 28. ožujka 2023. i 20. listopada 2025., svaki po 200,00 EUR (Tbr.8.1.), sastav podneska od 21. prosinca 2023., 01. kolovoza 2024., 7. listopada 2024., 3. studenog 2025., 7. studenog 2025., 25. svibnja 2026., 13. srpnja 2026., svaki po 50,00

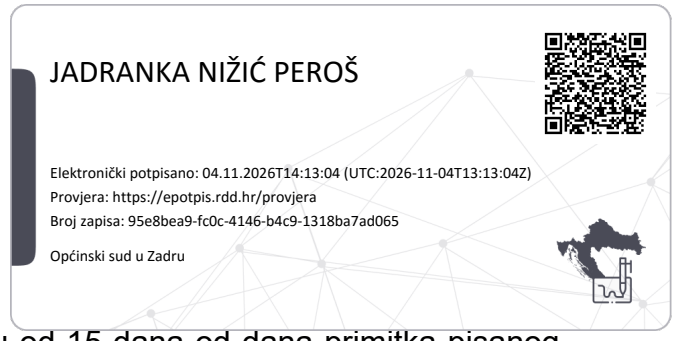
(Tbr.8.3.), sastav odgovora na žalbu od 02. srpnja 2025. 200,00 EUR, što ukupno iznosi 1.600,00 EUR. Navedeni iznos osnovice uvećan je za pripadajući PDV od 25 % u iznosu od 400,00 EUR, što sveukupno iznosi 2.000,00 EUR.

24. Tuženik je postavio zahtjev za naknadu troškova u ukupnom iznosu od 3.250,00 EUR. Međutim, sud tuženiku nije priznao troškove koji se odnose na sastav brojnih požurnica i to: požurnica za zakazivanje ročišta od 10. svibnja 2022., 5. siječnja 2023., 3. travnja 2024., 30. travnja 2024., 15. svibnja 2024., 27. lipnja 2024. i 26. rujna 2024., požurnica za zakazivanje pripremnog ročišta od 30. lipnja 2022., 23. siječnja 2023. i 10. veljače 2023. te požurnica za donošenje odluke o statusnoj promjeni od 27. prosinca 2022., 25. travnja 2023., 7. lipnja 2023., 10. kolovoza 2023., 19. listopada 2023., 13. prosinca 2023. i 31. siječnja 2025., svaka po 50,00 EUR. Sud, nadalje, tuženiku nije priznao niti trošak sastava molbi za zakazivanje ročišta od 13. veljače 2024. i 15. ožujka 2024. (svaka po 50,00 EUR) kao ni trošak sastava predstavke na rad suca od 8. srpnja 2024. u iznosu od 50,00 EUR. Navedeni podnesci (požurnice, molbe i predstavka), po ocjeni ovog suda, nisu bili procesno nužni za vođenje parnice niti su pridonijeli raspravljanju i rješavanju glavne stvari, radi čega su ti zahtjevi odbijeni kao neosnovani.

Zadar, 4. studenog 2026.

S U D A C:

Jadranka Nižić – Peroš, univ.spec.iur.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda za nadležni Županijski sud, pisano u dovoljnom broju primjerka za sud i protivne stranke.

Dostavna naredba:

1.Tužiteljima, po punomoćniku,

2.Tuženiku, po punomoćnicima.

Broj zapisa: **9-3088f-a7f41**

Kontrolni broj: **0e6c4-bd1f6-f3945**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.